

„Вратио се оптимизам у Србију“, „Отварање нових радних места“, „Бољи политички и економски рејтинг као и модернији образовни здравствени систем“, „Србија на добром путу“, „ЕУ-Србија ово смо сањали десет година“, „Долазе бољи дани за Србију“, „Из ината неверним Томама у ЕУ“, „Моравац за Европу - демократе организовале прославу поводом добијања кандидатуре за чланство у ЕУ“. Ово су само неки од многобројних слављеничких новинских наслова који треба да осликавају нови талас оптимизма и радости који се шири Србијом након добијања кандидатског статуса.

Овај нагло пробуђени оптимизам и весеље у земљи потонулој у безнађе, апатију и дубоку економску и социјалну рецесију нарочито је дошао до изражаја на помпезној прослави коју је организовала Демократска странка управо поводом добијања кандидатуре. Ова манифестација је неодољиво подсећала на гротескне политичке перформансе које је својевремено организовала злогласна удружена Југословенска левица. Пуна сала устрепталих страначких активиста, балони, заставе, егзалтација, лицемерје и застрашујућа хипокризија, говори препуни овешталих политикантских фраза, несносна патетика, позивање на национални идентитет и понос, играње и подврискивање у такту српске трубачке верзије „Оде радости“, предизборна обећања и заклињање на политичку доследност.

Све је то већ виђено толико пута али ова раздрагана представа само је још једном показала да функционери Демократске странке очигледно живе у свом измаштаном вештачком свету спиновања и политичког маркетинга у коме нема места за реални живот и сагледавање стварног стања у нашем друштву. Посебно је питање колико је било умесно организовати било какво страначко славље у тренутку када се наша земља налази у дубокој моралној, социјалној и политичкој кризи а наш народ на Косову изложен најтежим искушењима и изазовима. Али ова прослава је организована као уводна показна вежба спиновања за предстојећу изборну кампању коју ће Демократска странка очигледно базирати на великом историјском (не и епохалном) успеху добијања статуса кандидата, али и на покушају да ова странка себе и даље представља као предводника европских интеграција и баштиника државотворне националне политике, одбране националног достојанства и идентитета.

Без обзира на то што је председник Демократске странке Борис Тадић изјавио да је добијање статуса кандидата историјски успех свих наших грађана очигледно је да ће владајућа странка свој даљи опстанак на власти везивати управо за овај „политичко-дипломатски успех“ који је плаћен високом ценом – великим и далекосежним

уступцима везаним за решавање питање косовског проблема и положаја српског народа. Већ сада је потпуно јасно да ће одређивање датума за почетак преговора бити везано за даље уступке а све ће то бити рађено под окриљем бриге за побољшање услова и регулисање положаја српског народа који се недавно референдумски изјаснио да не прихвата институције тзв. државе Косова. Али на овом страначком слављу могли смо да чујемо и политичке ставове у говору председника Демократске странке који неодољиво и злокобно подсећају на јуловско жигосање политичких неистомишљеника, оних европскептика који очигледно постављају незгодна питања и отварају многе дилеме, настојећи да покваре велико славље.

Свако ко не дели безрезервно одушевљење и није преплављен таласом радости спада у сумњиву категорију оних који нарушавају идилично и популистичко ширење оптимизма и среће. Тако смо добили нову верзију домицилних ништарија који се могу препознати у речима Бориса Тадића. „Данас има оних који би помало да загаде ваздух, да затрују извор и кажу да није добро оно што је добро, оних који желе да помуте радост која се шири Србијом. Они који су спремни да сваку радост претворе у тугу и шкргутање зубима, који оптимизам претварају у песимизам, не доносе добро овој земљи, они доносе само неспокој“.

Оваквим ставом се само показује да Демократска странка постаје организација која поништава основне демократске принципе слободног и критичког мишљења на којима је она и била саздана и при томе користи се изанђалим и фарсичним популизмом а ширење оптимизма и радости прописује се као нека врста политичке обавезе и партијског задатка. На овај начин Демократска странка не демонстрира своју снагу већ велику слабост и немоћ да се суочи са резултатима своје владавине и вођења националне и државне политике.

Ширење оптимизма се у политици увек јавља као сигурно предворје тоталитаризма и гушења слободе и критичког мишљења. Јер и само критичко просуђивање начина како је добијена или боље речено како нам је удељена кандидатура као и цена која је за то плаћена тумачи се као загађивање ваздуха и тровање извора. На овај начин се у наш политички живот уводи нека нова врста вере у неупитност европског пута Србије.

На овој демократско-јуловској прослави могли смо да чујемо и видимо како на делу изгледа и функционише та нова неприкосновена евро-интеграцијска вера у изведби Јелене Триван која је иначе уз Душана Петровића задужена за непрестано ширење оптимизма и победничког духа. „Данас су и Београд и Свињарево европски градови. Господо неверници, то је Србија у коју верујемо, Србија коју волим и ако хоћете Србија

„Демократско-јуловска“ прослава кандидатуре

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 06 март 2012 15:24

јаким жена“. Помињати село Свињарево на Косову које је било изложено терору албанских терориста и у које не могу да се врате Срби који желе да наставе да живе у свом селу је срамотно али и опомињуће сведочанство дубоког суноврата Демократске странке која управо покушава да Косово и трагични положај нашег народа злоупотребљава у своје изборне и партијско- слављеничке сврхе.